

Adanalı Fellını

Üç hanımlı çiftçi bir babanın oğlu olmasına rağmen, 44 yaşına dek bekar yaşayacak kadar, kendi deyimiyle 'pısırık' bir kişilik o...Feylesof, gazeteci, yazar, şair, ekonomist, grafiker, senarist, yönetmen, sinemacı ve 'dost'. Altın Portakal Film Festivali'ne sinema çekecek kadar çılgın, 'hela deyip de geçme' konulu kısa belgesele imza atacak kadar da entellektüel biri...

Kırmacalı köyünün sınırları dar gelmeye başlayınca 1953'te o zamanlar Adana'nın bir ilçesi olan Osmaniye'ye atar kendini Hüseyin Ünal'dı. Lise 2'de okulu terk eder ve sevdiğine şiirler yazmaya başlar. Kâğıda ve kaleme olan bu merakı onu gazete satıcılığına kadar götürür. 1963 yılında Adana Halk Evleri'nde düzenlenen kompozisyon yarışmasında birincilik alınca, gazete dağıtıcılığından muhabirliğe yükselir ve hayatında yeni bir sayfa açılır.

Yeni mesleğine karşı duyduğu heves ve heyecan kendi sınırlarını aşmasını sağlar. Dönemin Başbakanı Suat Hayri Ürgüplü'nün arabasının önüne yatar, illa da röportaj diye. Hatay'da bir açılışa yetişmesi gereken Başbakan ve korumaları Hüseyin Ünal'dın inadını yenemeyince Hatay'a davet ederler ama onun cebinde bırakın Hatay'a gitmeye yetecek kadar parayı, şehir içinde dolaşacak parası yoktur. Neyse ki Başbakan durumu anlar ve yolculuk masraflarını karşılar. Böylece Ünal'dı, ilk büyük röportajını gerçekleştirmiş olur.

Bir süre sonra Osmaniye de ona yetmez ve İstanbul'a kendini zor atar. Uğur Gümüştekin yönetmenliğinde çıkan Pardon Mizah'ta yazmaya başlar. Yıl 1972'yi gösterdiğinde ise dönemin yüksek tirajlı gazetelerinden Gün'de ilk röportajı yayınlanır. Bu röportajın karşılığında aldığı para ise o güne kadar meslek hayatında aldığı en büyük paradır: 140 lira... Hüseyin Ünal'dı bu parayla; iyi bir fotoğraf makinası almış önce, sonra da makinayı koymak için 'kıyak' bir çanta, deri bir mont ve kadife pantolon... 140 lira yine de bitmemiş. Deri montlu, kadife pantolonlu, 'kıyak' çantalı ve 'gıcır gıcır' parlayan fotoğraf makinalı bu adam, görüntüsünün verdiği güvenle edindiği dost çevresini de etrafına toparlayarak SANKUR'u kurar. Kısa bir zaman sonra yurt genelinde 380'den fazla üyeye ulaşır bu dernek. Günümüzün cast ajanslarına, organizasyon şirketlerine benzetebileceğimiz SANKUR sinemafotoroman ve basınyayın işlerini koordine edebilecek bir kuruluş haline gelir.

Çark dönmüyor

Sinema dünyasına olan yakınlığı sonucu aklına ilginç fikirler gelmeye başlar

Hüseyin Ünal'dı'nın. Mesela bir sinema filmi çekmek gibi. 1976 yılı içerisinde o yıl gerçekleşecek olan Altın Portakal Film Festivaline yetiştirmek amacıyla, senaryosu da kendisine ait olan bir film çekmek için kolları sıvar; Çark ismini verdiği filmin yönetmenliğini de üstlenir. Kameraman Abdullah Gürek dışında ekipte tek profesyonel sayılabilecek kişi başrol oyuncularından olan Aysun Güven'dir; "Tam 20 bin lira saydım Aysun Hanım'a" diyor. Film çekilmeye başlanır ama dönemin çarkı pek iyi dönmez o sıralar; film kıtlığı, kopya sıkıntısı, afiş telaşı... O sıralar çekilen filmlerde genelde 89 kopya yapılırken Hüseyin Ünal'dı 1 tane yeter der. Afişe de ihtiyacı yok diye ağız birliği yapılır ama para, yine de yetmez.

Zaman daralmaktadır...

Memleketi Osmaniye'den taksitle beyaz eşya satın alan Hüseyin Ünal'dı, bu aldığı eşyaları İstanbul'da satıp paraya çevirip, filmin kalan bölümünü bitirmeyi planlar. Terslik bu ya; nakliyede karışan eşyalar İstanbul yerine Eskişehir'e gider. Feryat figan Eskişehir'e giden Ünal'dı'yı depoda mahvolmuş mallar karşılayınca, tüm depoyu yakmaya kalkışır ama ahali izin vermez. Taksitle 27 bin lira borçlandığı malları 10.000 liraya elden çıkarır ama bu para da zaten yola, aşa, ilk taksitlere v.s. gider. İstanbul'a dönüp seti 'dağıtan' Hüseyin Ünal'dı, kendi deyimiyle "sefillerin son perdesi"ni oynamaya başlar; "Parklara düştüm, malların sağlam gelmeyişi beni mahvetti, lokantalarda işçi olarak çalışmaya başladım."

Ünal'dı çaresiz Osmaniye'ye dönmek zorunda kalır ama aklından bir türlü sinema dünyasını çıkaramaz, bir de atadan yadigar tarlaları. Tarlayı kim ekecek tasası, satış işlerini koalamaya dönüşünce; önce Ankara, sonra film almak için İstanbul derken; film ekibini yeniden kurar. Kameraman Mustafa Kuzu'ya 10 bin lira, Arnavut asıllı Leyla'ya da bin 500 lira öder en başta. 150 bin liralık sermayeyle başlar belgesel nitelikli kısa metrajlı film çekmeye. Belgeselin içeriği kadar adı da oldukça toplumsaldır; "Hela Deyip Geçme". Ancak hasta anası İstanbul'a gitmesini engeller ve çalışmalar da diğerleri gibi elinde birer anı gibi kalır! Kalan para ve yeni sattığı tarladan gelen parayı birleştirir ve belki de o dönem için hayatının en mantıklı işini yapar Hüseyin Ünal'dı; 5 bin lira taksitle matbaa satın alır, toplam 170 bin lira da borçlanarak. İki motorlu pedal makina, zimba, tel baskı, hurufat vs... Bir ara anası hasta olduğundan matbaayı satar ama tekrar geri alır.

10 cm'lik gazete

Artık sıradan bir hayatı vardır ama zaman zaman enteresan olaylarla gündeme oturur Osmaniye'de. Çıkardığı yerel gazetede bütün devlet erkânı için 'diplomalı cahiller' diye manşet atınca 36 gün 'mapus'a girer. 90'lı yıllardaki kâğıt sıkıntısı sırasında 10 cm'lik çıkardığı gazeteler ise dillere destan; 'Gazetemizin bu sayısı doyumluk değil, tadımlıktır' sloganının yanısıra açıklamasını da yine minik gazetenin vinyetinde yapıyor; "Gazetemizin zam vurgunu yemiş, özel sayısı"...

Ancak 44 yaşında evlenebilen ve 45 yaşında da baba olan Hüseyin Ünal'dı'nın anasının adını taşıyan 11 yaşında Fatma diye bir kızı ve babasının adını taşıyan 9 yaşında Ali isimli bir oğlu var. Biz bu sohbeti yaparken Fatoş ve Ali de bize ayran yetiştiriyor. Hüseyin Ünal'dı birden önemli bir şey hatırlamışçasına oğlu Ali'ye dönüyor ve şöyle diyor: "Oğlum Ali; insan ol, insanla ol, insanlığı özümse; gözle, dudakla değil, yüreğinle gülümse..."

2001-10-27

Yazar:

Muhabir: Kürşat Okutmuş